

≡Homma≡
hallussa,
Keiko
Carter

DEBBI MICHIKO FLORENCE

WSOY

DEBBI MICHIKO FLORENCE

Homma
hallussa,
Keiko
Carter

SUOMENTANUT AILA HERRONEN

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Englanninkielinen alkuteos
Keep It Together, Keiko Carter

Text copyright © 2020 by Debbi Michiko Florence
Published by arrangement with Rights People, London
All rights reserved.

Suomenkielinen laitos © Aila Herronen ja WSOY 2021
Werner Söderström Osakeyhtiö

ISBN 978-951-0-45167-0

Painettu EU:ssa

*Kirjoituskumppaneilleni ja rakkaille ystäväilleni
Jo Knowlesille ja Cindy Faughnanille
– te olette parempia kuin suklaa.*

yksi

Jotkut luulevat, että kaikki suklaa on sitä samaa, mutta ei se ole. Suklaa voi olla samettista, makeankitkerää, murenevaa tai kermaista. Joissakin suklaissa on häivähdyks kirsikkaa, kahvia tai vaniljaa. Ystävyuteni parhaiden ystäväni kanssa on kuin laadukkain suklaa: ihanaa ja teeskentelemätöntä. Tai oli ainakin ennen. Tällä hetkellä en ollut varma. Halusin vain, että kaikki olisi taas normaalisti.

Minulla oli suunnitelma. Me kolme tapaisimme paikassa, jossa kaikki viihtyivät. Juttelisimme kaikesta mukavasta, mitä kesän aikana oli tapahtunut. Nauraisimme yhdessä kuin parhaat ystävät, kiusoittelisimme toisiamme kuin parhaat ystävät. Sitten innostuisimme yhdessä pian alkavasta seiskaluokasta.

”Tule jo, Audrey!” Seisoin parhaan ystäväni talon verkkooven takana ja naputin rystysillä metallikarmia. Jos menisin sisään, häntä olisi vielä vaikeampi saada houkuteltua ulos. Nappasin pari M&M-raetta suuhun. Tunsin, miten hartiani rentoutuivat, kun puraisin suklaakuoret halki ja maanläheinen makeus sulii kielelle.

Hetken päästä kuului askelia. Väistin, kun Audrey työnsi oven auki ja tuli viimein ulos.

”Mikä kiire meillä on, Keiko?” Audrey suoristi valkoisen paitansa ja varmisti pinkkien sortsien takataskua taputtamalla, että puhelin oli mukana.

”Etkö sinä ole ihan innoissasi näkemään Jennaa?” minä kysyin.

Jenna Sakai oli meidän paras ystävämme. Hänen vanhempansa erosivat viime vuonna, ja hänen isänsä muutti Teksasiin. Niinpä Jenna oli ensimmäistä kertaa kolmeen vuoteen ollut kesän erossa meistä.

Audreyn maitosuklaan väriset hiukset laskeutuivat pehmeinä laineina harteilla. Hän oli viime kuussa lakannut pitämästä hiuksia poninhännällä. ”Jenna ei pitänyt mitään yhteyttä koko kesänä”, Audrey sanoi.

”Ei nyt ihan niinkään”, sanoin. Me kaikki olimme alkaneet viestitellä toisillemme, mutta siitä oli vaikea pitää kiinni. Osittain siksi, että minusta tuntui pahalta kertoa Jennalle, mitä kaikkea me teimme ilman häntä. Hän oli varmaan istunut kaikeet päivät yksin kotona, kun hänen isänsä oli töissä.

”Hän lakkasi tekstaamasta meille”, Audrey sanoi ja sipaisi huuliinsa huulikiiltoa, jota hän oli alkanut käyttää tänä kesänä huulirasvan sijaan. Hänen huulensa olivat kiiltävät ja tuoksuvat mansikalta.

”No niin mekin tavallaan.”

Audrey heilautti kättään. ”Jenna lakkasi ensin.”

”Älä ole vihainen, Audrey”, minä sanoin. Oikeasti olisin halunnut sanoa: *Älä pilaa tätä jälleennäkemistä.*

Lähdin kiipeämään portaita alas, että saisin Audreyn liikkeelle. Audrey oli päättänyt kesällä, että pyöräily oli lapsellista. Me täytteisimme pian kolmetoista, Audrey marraskuussa ja minä helmikuussa. Olimme olleet ensin kaksi viikkoa jumissa kotona. Sitten rukoilimme vanhemmiltamme lupaa ajaa bussilla. He suostuivat, mutta vain Courtyardiin, hienoon ostoskeskukseen, ja ainoastaan päiväsaikaan ja jos pyysimme aina luvan etukäteen. Ensimmäinen matka oli hieno. Audrey dokumentoi joka hetken alkaen siitä, kun istuimme pysäkillä odottamassa bussia, siihen kun istuimme vierekkäin kovilla bussinpenkeillä. Perillä Audrey nappasi selfien joka kaupan edessä.

Sitten hän tulosti valokuvat ja teki minulle niistä kuvakollaasin. Olin ripustanut sen huoneeni seinälle.

Nyt bussi oli tulossa vartin päästä ja minä pelkäsin, että Audrey yritti myöhästyä siitä tahallaan.

Aluksi oli tuntunut oudolta, kun Jenna puuttui. Olimme aina tehneet kaiken kolmisin, pyöräilleet lähistöllä, käyneet puistossa jäätelöllä, pelanneet lautapelejä meillä ja katsoneet leffoja Audreylla. Kesän ensimmäisinä viikkoina minä ja Audrey teksitasimme Jennalle kaikesta. Audrey teetti jopa suurennoksen Jennan kasvokuvasta ja liimasi sen tikkuun, ja me otimme joka paikassa selfieitä kuvan kanssa kuin Jenna olisi ollut mukana. Oli ihan Audreyn tapaista keksiä ihania ja fiksuja juttuja, ettei Jenna tuntisi itseään ulkopuoliseksi. Jenna vastasi kuitenkin aina vain lyhyesti, ja heinäkuussa vastaukset alkoivat viipyä. Elokuussa Jenna lakkasi kokonaan viestittelemästä. Siinä vaiheessa Audreykin lakkasi. Hän sanoi, että Jenna oli itsekäs eikä välittänyt meistä, mutta minä en uskonut sitä hetkeäkään. Jenna ei ollut ikinä ollut innostunut jatkuvasta viestittelystä, ei ennen kesääkään, eikä hän välittänyt vähääkään sosiaalisesta mediasta. Hän oli vain tosi erilainen kuin Audrey. Audrey oli Hershey's Kisses -suukko ja Jenna levy tummaa artesaanisuklaata.

”Just joo”, Audrey mutisi kiivetessään alas portaita.

Ennen kuin ehdin kysyä, mistä hän puhui, kuulin painajaismaisen äänen.

”Hei kato, pannukakkukaksoset!” Audrey'n veli Connie Lassiter huusi, kun hän ja hänen idioottikaverinsa Doub Nolan ja Teddy Chen tulivat meitä kohti. He olivat meitä vuotta vanhempia, mutta käyttäytyivät kuin kymmenvuotiaat.

Panin kädet puuskaan, niin kuin aika usein nykyään. Audrey ohitti minut nopeasti ja minä kiirehdin perään, kiertoreittiä bussipysäkille. Emme missään tapauksessa halunneet kävellä poikien ohi.

”Voi luoja, mitä kakaroita!” Audrey sanoi. ”Kamalaa, että meidän pitää kestää niitä samassa koulussa.”

Seitsemäs luokka alkaisi kahden päivän päästä. Pacific Vista -koulussa oli oma rakennus kuudesluokkalaisille ja ruokautunti oli eri aikaan, joten meidän ei viime vuonna tarvinnut nähdä vilaustakaan Connerista ja idiooteista. Toisin olisi tänä vuonna.

”Koulun alue on aika iso”, minä sanoin. ”Me tuskin törmätään Conneriin varsinkin, jos otetaan selvää, missä se viettää aikaa ja vältellään sitä.”

Päästin käteni putoamaan alas, sillä minun täytyi heiluttaa niitä, että pysyisin Audrey'n perässä. Ainakaan me emme nyt myöhästyisi bussista. Polviin alkoi sattua, kun talloin jalkakäytävää kuin se olisi ollut Connerin naama. Voisi luulla, että kahdeksasluokkalaiset pojat olisivat vähän aikuismaisempia. Viime vuonna Doug antoi minulle, Audreylle ja Jennalle lempinimeksi Kiinan muuri. Tosi surkea yritys, varsinkin kun kukaan meistä ei edes ollut kiinalainen. Jenna on japaninamerikkalainen, minä olen puoliksi japaninamerikkalainen ja Audreyssa on englantilaista, irlantilaisista ja ranskalaista verta.

Kun pääsimme bussiin, Audrey lähetti koko ajan viestejä serkulleen Sylvialle, joka asui San Franciscossa ja oli lukiossa. Sylvia oli nykyään asiantuntija ihan kaikessa, aina muodista rakkausasioihin.

Kolmen pysäkin jälkeen minä ja Audrey jäimme kyydistä Courtyard-ostoskeskuksen kohdalla. Meistä oli ihanaa tulla tänne ostoksille ja kiertelemään, koska kaikkiin kauppoihin mentiin ulkokautta, pitkin palmupuiden, kukkien ja suihkulähteiden lomassa mutkittavia laattapolkuja. Ainoa miinus oli, ettei siellä ollut yhtään suklaakauppaa.

Minä ja Audrey suuntasimme tapaamispaikallemme, korealaiselle Heart & Soul -ruokarekalle. Audrey tekstasi kävellessään. Audrey sai puhelimen kuudennen luokan alussa ja oli siitä lähtien ollut aina puhelin kädessä, kirjoittanut viestejä ja lukenut julkkisivuja. Se oli ärsyttänyt minua aluksi, koska

minun piti odottaa monta kuukautta, ennen kuin sain oman puhelimen syntymäpäivälahjaksi, mutta nyt olin jo tottunut siihen. Kurkin koulutarvikkeita shoppailevien perheiden ja tien tukkivien teinien ohi väistellen samalla ostoskasseja ja jättimäisiä käsilaukkuja.

”Tuolla hän on!” sanoin ja tönäisin Audreyta.

Jenna seisoj ruokarekan lähellä olevan metallipenkin vieressä. Hänen hartiatuiset hiuksensa olivat nyt sähkönsiniset eivätkä enää musta-pinkkiraitaiset, niin kuin kesäkuussa. Muuten hän näytti kyllä samalta: kuluneet farkut ja T-paita, jossa luki *Angry Little Asian Girl*.

Kun pääsimme Jennan luo, olin niin innoissani, että olin vähällä hypätä hänen kaulaansa. En kuitenkaan tehnyt niin, sillä Jenna ei välitä tunteellisista eleistä.

”Yksi halaus”, Jenna sanoi. Yllätyin, kun hän kietoi käsi-vartensa minun ja Audreyyn ympärille ja rutisti. Halaus loppui silmänräpäyksessä, mutta se oli hyvä enne.

”Vau”, sanoin sydän täynnä helpotusta ja onnea. ”Sinulla taisi olla tosi ikävä.”

Audrey ei sanonut mitään. Vatsaani nipisti, kun huomasin, että hänen suunsa oli tiukasti supussa ja katse puhelimessa. Jenna oli iloinen nähdessään meidät, mutta Audrey käyttäytyi kuin olisi halunnut olla jossain muualla.

”Millaista Teksasissa oli?” minä katkaisin hiljaisuuden. ”Taatusti erilaista kuin Kaliforniassa.”

Jenna istuutui penkille ja kohautti harteitaan. ”Joo. Eri-laista.” Hän penkoi armeijanvihreää olkalaukkuaan. ”Minä toin teille lahjoja.”

Audrey valpastui. ”Niinkö?” Hän istuutui Jennan viereen, hymyili viimein ja pani puhelimensa pois.

”Tämä on Keikolle.” Jenna ojensi minulle suklaalevyn. ”Tummaa suklaata yhdestä kaakaopapulajikkeesta”, luin etiketistä. ”Alkuperämaa Madagaskar. Vau! Kiitos!”

Jenna hymyili. ”Sinua on siis niiiiiin vaikea miellyttää.”

Audrey liikahti ja heilutteli sormiaan. Hän yritti peitellä kärsimättömyyttään.

Jenna ojensi Audreylle rasiaan. Istuin Jennan toisella puolella ja katselin, kun Audrey kiskaisi kannen auki. Audrey vetäisi henkeä ja otti rasiasta pinkin, jykevän, lukittavan metallilippaan. ”Thana!”

”Nyt sinun ei enää tarvitse piilottaa muistitikkuja tamponirasiaan”, Jenna sanoi.

”Siitä tulikin mieleeni”, Audrey sanoi ja osoitti minua sormella. ”Kerro Jennalle!”

”Minun kuukautiset alkoi vihdoin viimein kaksi viikkoa sen jälkeen, kun sinä olit lähtenyt Teksasiin”, kerroin ylpeänä. Audreylla ne alkoivat kuudennella luokalla. Hän oli varoittanut minua, että saattaisi kestää vähän aikaa, ennen kuin kuukautisista tulisi säännölliset. Toista kertaa niitä ei ollut vielä tullut.

Jenna katsoi minua ja kohotti vasenta kulmakarvaansa.

”En halunnut kertoa siitä viestissä”, sanoin. ”Joko sinun on alkaneet?”

Jennan posket lehahtivat punaisiksi, ja hän pudisti päätään kerran. En ollut varma, tarkoittiko se, että eivät olleet vai että hän ei halunnut puhua siitä. Jenna piti yksityisasiansa visusti salassa.

”Tämä on loistava.” Audrey avasi lippaan. ”Minä pelkään aina, että äiti saa harvinaisen siivouspuuskan ja heittää kaikki tavarat roskeen kylppäriin kaapista.”

Audrey joutui jakamaan pöytäkoneen kamalan veljensä kanssa. Audrey piti tärkeistä hetkistä päiväkirjaa, eikä hän todellakaan aikonut ottaa sitä riskiä, että Conner löytäisi tekstit ja käyttäisi niitä häntä vastaan. Niinpä Audrey tallensi kaiken muistitikulle ja piilotti sen tamponirasiaan hänen ja hänen veljensä yhteiseen vessaan. Se oli nerokas piilopaikka.

”Kiitos, Jenna”, Audrey sanoi.

Jenna hymyili. Minä tönäisin Jennaa, ja hän tönäisi minua takaisin.

Minut valtasi helpotus. Juuri tällainen täydellisen jälleen-
näkemisen kuului olla. Me kolme jälleen yhdessä, ilman vai-
vaantuneisuutta eron jälkeen. Olisi tietysti ollut hienoa viettää
koko kesä yhdessä, mutta minulla ja Audreylla oli ollut tosi
hauskaa. Olimme katsoneet monta leffaa ja jutelleet koko ajan
siitä, millaista seiskaluokalla olisi. Ja Audrey oli tehnyt minulle
lukemattomia manikyyrejä. Minulle tuli syyllinen olo, mutta
työnsin sen syrjään. Halusin nauttia tästä hetkestä. Audrey
hypisteli Jennan lahjaa hymy huulikiillosta kiiltelevillä huu-
lillaan, ja minä ja Jenna nojasimme toisiimme. En halunnut
antaa minkään pilata tätä hetkeä.

”Minun pitää kertoa teille yksi aika jännä juttu”, Jenna sanoi.

kaksi

Käännyin katsomaan Jennaa silmät pyöreinä. ”Ai? Mikä?”

”Odottakaa!” Audrey loikkasi eteemme ja nosti käden pystyyn. ”Ensin teema!”

Parhaat ystäväni kääntyivät katsomaan minua. Minä keksin meille aina joka lukuvuodeksi uuden teeman. Esimerkiksi kolmannella meillä oli tarravuosi, ja me keräsimme ja vaihdoimme tarroja. Viime vuonna oli Hayao Miyazakin vuosi, ja me katsoimme kaikki hänen leffansa, jotka saimme käsiimme, ja keräsimme figuureja. Minä rakastin *Naapurini Totoroa*, Jennan suosikki oli *Prinsessa Mononoke* ja Audrey piti *Kikin lähettipalvelusta*.

”No, tänä vuonna me täytetään kolmetoista”, minä aloitin.

”Tiedetään”, Audrey sanoi.

”Anna Keikon puhua”, Jenna sanoi eikä huomannut Audrey'n mulkaisua.

Minä rykäisin. ”Seiskalla saa osallistua koulussa mihin tahansa kerhoon tai harrastukseen.” Meidän koulussamme kuudennella luokalla sai käydä vain kuudesluokkalaisille tarkoitetuissa kerhoissa. ”Tämän vuoden teema on kokemukset! Jokainen valitsee yhden kerhon, ja kaikki liittyy siihen. Kaikki käy kolmessa kerhossa. Voidaan seikkailla yhdessä.”

”Siistiä”, Jenna sanoi.

”Odottakaa!” Audrey heilutti käsiään.

Minä ja Jenna katsoimme Audreyta.

”Kokemusteema on tosi hyvä”, Audrey sanoi. ”Ja seikkaileminen yhdessä. Mutta minä tiedän, mikä on paljon jännempää kuin kerhot ja harrastukset.”

”No mikä?” minä kysyin.

”Poikaystävät!” Audrey painoi käden sydämelleen.

Minä räpytin silmiäni enkä tiennyt, mitä sanoa.

”Mikä teema se muka on?” Jenna kysyi. ”Sitä paitsi Keiko keksii aina teemat ja hänen ehdotuksensa oli hyvä.”

Audrey laski kätensä ja rypisti kulmiaan.

”Eikä”, minä sanoin ja nousin seisomaan Audreyyn viereen. Audrey oli viimeinkin leppynyt Jennalle enkä halunnut vaarantaa sitä. ”Se sopii hyvin. Sehän on hieno teema.”

”Niinkö?” Jenna kysyi.

”Mieti vähän”, sanoin hänelle. ”Ensimmäiset poikaystävät meillä kaikilla kolmella. Yhdessä!” Aloin lämmitä Audreyyn idealle. ”Voitaisiin käydä kolmisin treffeillä. Valmistautua trefeille yhdessä, valita vaatteet ja käydä kaikki läpi jälkikäteen. Ihan niin kuin Audreyyn lehtijutuissa.”

Audrey pujotti käden käsikynkkääni. ”No niin! Keiko on mukana.”

Audreylla oli aina ollut pakkomielle pojista. En enää edes pysynyt laskuissa, kuinka moneen poikaan hän oli ollut ihasnutun alkaen viidenneltä luokalta. Minä olin alkanut vasta tänä kesänä kiinnittää poikiin huomiota ja minulle tuli välillä vähän levoton olo, vähän kuin olisin syönyt liikaa suklaata. Yksi supersöpö poika oli ollut kesätöissä Heart & Soul -ruokarekassa. Audrey oli sanonut haluavansa auttaa minua tutustumaan häneen ja kysynyt, missä koulussa hän oli. Olin pettynyt tosi pahasti, kun poika sanoi asuvansa Seattlessa ja olevansa täällä vain kesän.

Niinpä ajatus poikaystävästä lämmitti sisintä kuin sula suklaa. Jenna kyllä vastustelisi taatusti. Hän oli meistä käytännöllisin. Järkityyppi ja hyvä koulussa. Odotin jännittyneenä Jennan vastalauseita, mutta hän vain kohautti harteitaan.

”Voidaan me silti liittyä samoihin kerhoihin”, sanoin myöntyksenä.

”Maailma on osterini!” Audrey ilmoitti, ja minua nauratti. Vilkaisin Jennaa, jonka huulet kaartuivat hymyyn.

Viime vuonna äidinkielen opettaja kampanjoi niin innokkaasti kuluneita sanontoja vastaan, että Audrey alkoi käyttää niitä tarkoituksella. Ei tietenkään opettajan edessä.

”Sitten tärkeämpiin asioihin, kun teema on kerran päätetty. Mitä sinä teit kesällä?” kysyin Jennalta.

”En paljon mitään.”

”Jäit paljosta paitsi”, Audrey huomautti. ”Conner kävi pari kertaa kavereidensa kanssa telттаilemassa, ja minä ja Keiko saatiin olla meillä kaikessa rauhassa. Keiko oli meillä kahdesti yökylässä neljä yötä putkeen tänä kesänä! Ihan kuin me oltaisiin siskoja.” Audrey hymyili minulle. ”Minä vaihtaisin Connerin sinuun ihan milloin vain.”

Minä hymyilin. ”Ja nyt me kaikki ollaan taas yhdessä! Tästä tulee paras vuosi ikinä!”

”Oih!” Audrey huudahti ja kiskoi meitä jalkakäytävälle. ”Minä sain loistavan idean. Mennään katsomaan mekkoja.”

”Minulla on tarpeeksi vaatteita”, Jenna sanoi.

Audrey tuijotti Jennaa. ”Oletko *sinä* käynyt shoppailemassa?”

Jenna oli meistä kaikista vähiten kiinnostunut vaatteista.

”Isä halusi tuhlata minuun hulluna rahaa”, Jenna sanoi ja nosti olkalaukun olalle. ”Ihan kuin uudet vaatteet ja kannettava voisi korvata isän.”

Jenna ei usein puhunut vanhempiansa erosta, ja minun oli vaikea keksiä mitään sanottavaa silloin harvoin, kun asia tuli puheeksi. Ei ollut kiva nähdä Jennaa niin surullisena.

”Saitko sinä läppärinkin?” Audrey kuulosti tosi kateelliselta. Hänellä oli yleensä käytössään paljon rahaa, mutta omaa tietokonetta hän ei saanut.

”No, ei se mitään, koska nyt ei shoppailla mitään kouluvaatteita. Tavallaan.” Audrey napsautti sormiaan. ”Seuratkaa minua.”

Minä ja Jenna seurasimme Audreyta, joka pysähtyi pienen muotiliikkeen eteen. Kaupan nimi oli Whispers. Ikkunassa oli päättömiä mallinukkeja, joiden paljettimet näyttivät enemmän meidän äitiemme tyylisiltä kuin meidän.

”Tulkaa”, Audrey kehotti hymyillen ja astui sisään kauppaan.

Kello kilahti, ja sisällä lehahti vastaan viileä ilmavirta. Audrey alkoi selata rekeissä riippuvia mekkoja.

Käännyin katsomaan Jennaa, joka vaihtoi laukkuja olalta toiselle. ”Pitkö sinun kertoa meille jotain?”

Jenna hymyili ja nyökkäsi.

”Mitäs näistä sanotte?” Audrey kysyi ja nosti ilmaan mekkoja, jotka näyttivät ihan liian hienoilta. Yhdessä mekossa oli kimallehelmiä, ja se vaikutti painavalta.

”Öö... hieno.” Minulla ei ollut aavistustakaan, mitä Audrey suunnitteli.

”Tulkaa! Sovitetaan näitä!” Audrey johdatti meidät isoimpaan sovituskoppiin, kun myyjä oli nyökännyt meille luvan.

”Mitä me täällä tehdään?” kysyin, kun Audrey veti verhon kiinni. ”Älä vain sano, että meidän pitää pukeutua näin seiskalla.”

”Yksi sana”, Audrey sanoi. ”Syystanssit!”

Koulussa oli seitsemäs- ja kahdeksasluokkalaisille kahdet tanssiaiset vuodessa: syystanssiaiset ja kevättanssiaiset. Molemmilla kerättiin koululle rahaa, jolla ostettiin esimerkiksi kirjastonkirjoja ja baseball-asuja.

”Siis ymmärsinkö oikein, että me sovitetaan nyt mekkoja syystansseihin?” minä kysyin.

Audrey nyökkäsi.

”Eikö pitäisi ensin odottaa, että meillä on parit?” Vilkaisin Jennaa sivusilmällä ja odotin hänen puolustavan minua, mutta hän oli keskittynyt katselemaan kahta lähintä mekkoa.

”Joo! Totta kai!” Audrey sanoi. ”Se kuuluu suunnitelmaan, Kakkunen.”

”Älä käytä sitä nimeä”, sanoin.

”Se on minun antama lempinimi!”

”Joo, ekalla luokalla.” Audreyn antama lempinimi oli minusta ennen ihana. Audrey alkoi kutsua minua Kakkuseksi, koska hän sanoi, että olin niin makea, mutta hänen typerä veljensä pilasi koko jutun alkaessaan kutsua minua Kuivakakuksi, Paakuksi ja Kakkusneloseksi.

”Joo, ihan totta”, Audrey sanoi. ”Meidän pitää unohtaa lapselliset jutut ja keskittyä ihanaan teinielämään, joka meitä odottaa. Kun me saadaan poikaystävä, voidaan mennä syys-tansseihin.”

”Mitä jos me ei heti löydetä poikakavereita?” kysyin. ”Pitäisikö meillä olla suunnitelma? Jos vaikka mietittäisiin mahdollisuuksia syyskuussa. Sitten lokakuussa ja marraskuussa voisi tutustua sopiviin poikiin. Ja jos kaikki sujuu hyvin, niin loppuvuodesta meillä on poikaystävä. Ehkä olisi parempi tähdätä vasta kevättanssiaisiin.” Se kuulosti paljon helpommalta toteuttaa.

”Minä en aio hukata koko vuotta ilman poikaystävä”, Audrey sanoi. ”Sovita vaan mekkoa, Keiko. Huvin vuoksi!”

Käännyin katsomaan Jennaa, mutta hän kiskoi jo paitaa ja farkkuja pois.

”Urheiluliivit saa sinut näyttämään entistä lattanammalta”, Audrey huomautti Jennalle. Hän aikoi jatkaa, mutta Jennan ilme sai hänet vaikenemaan.

Minä käännyin seinään päin, kiskaisin hupparin pois ja sujautin samalla liikkeellä lähimmän mekon nopeasti päälle. Olin saanut paljon harjoitusta pukuhuoneissa. Yritin sulkea vetoketjun, mutta se ei suostunut menemään ylös asti. Katsoin itseäni peilistä. Vaaleansininen väri oli hyvä vastakohta tummanruskeille hiuksilleni. Kimallehelmet näyttivät oikeastaan aika kivoilta. Audreylla oli hyvä maku jopa aikuisten vaatekaupassa. Ohuet olkaimet saivat kuitenkin olon tuntumaan alastomalta. Vaikka mekko oli tiukka, miehusta lerpatti kumartuessa pussilla ja paljasti paitsi halvat tyttöjen

rintsikat, myös suuren kaistaleen paljasta ihoa, sillä rintsikat lerpattivat myös.

Painoin käden miehustan päälle. Jenna oli jo riisunut ensimmäisen mekon, joka oli musta ja tyköistuva, ja veti toisen mekon vetoketjua kiinni. Mekon syvään uurrettu kaula-aukko ei kuitenkaan imarrellut Jennan atleettista vartaloa. Hän kohtasi katseeni peilin kautta ja muttristi suutaan. Minä pidätin naurua.

Audrey kääntyi katsomaan meitä päällään hennon vaa-leanpunainen mekko, joka oli vartalonmyötäinen. Hän näytti ballerinalta.

”Voi, Audrey”, sanoin. ”Onpa kaunis! Paljonko se maksaa?”

Audrey katsoi hintalappua ja haukkoi henkeä. ”Viisisataa!”

”Ai dollaria?” Jenna kiljaisi. Hän riisui mekkonsa hitaasti kuin olisi pelännyt repivänsä sen. Ei mikään ihme. Minä otin mallia ja kuorin mekon päältäni kuin hidastetussa elokuvassa.

Kun ripustin mekkoa henkariin, kuulin Audrey'n niiskuttavan.

”Älä sure”, sanoin. ”Meillä on vaikka kuinka paljon aikaa. Hankitaan ensin poikaystävät ja etsitään sitten täydelliset mekot tanssiaisia varten.”

Me jätimme kaupan ja sen ylihintaist ja ylihienot mekot taa ja menimme suurelle suihkulähteelle, jonka edessä oli mukavia tuoleja. Minä ja Audrey istahdimme korisohvalle sinivihreän auringonvarjon alle. Aloin kuitenkin katua valintaa siinä samassa, kun peppuni osui tummansiniraitaiselle tyynylle. Jenna seisoikin kolmen oranssin tuolin vieressä kädet puuskassa.

Viittilöin hänet lähemmäs ja sanoin: ”Minä haluan istua varjossa.”

Hivuttauduin sivummalle, ja Jenna istui viereeni. Siinä oli vähän ahdasta. Me kolme istuimme aina ennen niissä kolmessa tuolissa suihkulähteen edessä. Tänä kesänä minä ja Audrey olimme kuitenkin alkaneet istua tällä sohvallla, ja tajusin vasta nyt, ettei siihen mahtunut kolmea ihmistä mukavasti. Toivottavasti Audrey ei alkaisi valittaa. En halunnut, että Jenna tuntisi itsensä ulkopuoliseksi.

”Kävitkö leffassa kesällä?” kysyin Jennalta ja siirsin käden syliin varoen tönäisemästä häntä vahingossa kyynärpäällä. Sohva oli ahdas enkä voinut kääntyä Jennaan päin, joten me kaikki kolme tuijotimme jalkakäytävää.

Tunsin, että Jenna kohautti harteitaan. ”En oikeastaan. Entä te?”

Audrey nojautui eteenpäin, jotta sohvalle tulisi vähän enemmän tilaa. ”Me nähtiin vaikka kuinka monta varsinkin jos laskee nekin, jotka me katsottiin meillä”, Audrey sanoi Jennalle. ”Sinähän tiedät, että Kakkunen, eikun sori, siis Keiko on aina pitänyt niistä tylsistä mustavalkoisista leffoista. Minä sain sen katsomaan parempia retroleffoja 80-luvulta.”

”Ai millaisia?” Jenna kysyi.

”Yhden John Hughesin leffoja. *Breakfast Club* oli tosi hyvä, mutta Keikon lemppari taisi olla *Pretty in Pink*.”

”Minä en ole kuullutkaan niistä”, Jenna sanoi hiljaa.

”Me voidaan katsoa ne uudelleen yhdessä sinun kanssa”, minä sanoin. ”Tai voidaan katsoa muita leffoja. Me ei olla nähty niitä kaikkia vielä.”

Minä pidin edelleen vanhoista mustavalkoisista leffoista, vaikka Audrey sanoikin niitä tylsiksi. Pidin kuitenkin myös niistä elokuvista, joita katsoimme kesällä. Audrey oli oikeassa. *Pretty in Pink* oli paras. Sen päähenkilöön Andieen oli ihastunut kaksi poikaa: hänen paras ystävänsä Duckie, joka oli vähän outo mutta hauska, ja sitten yksi rikas tyyppi Blane, jonka ystävät olivat kauheita hienostelijoita. Blane jätti Andien typerien ystäviensä vuoksi ja särki tämän sydämen, ja ymmärsi vasta sitten tehneensä virheen. Oli tosi romanttista, kun hän pyysi Andielta anteeksi koulutanssiaisissa ja sanoi rakastavansa tätä. Leffa loppui täydelliseen suudelmaan.

Sitä minäkin toivoin. Jos Audrey'n suunnitelma toimisi tänä vuonna, minäkin halusin romanttisen poikaystävän ja täydellisen ensisuudelman.

Kestäväkö ystävyyssuhteet uudet kuviot?

Keiko Carterilla on suunnitelmat valmiina seitsemältä luokkaa varten. Uusia harrastuksia, shoppailua, koulun tanssiaiset – ja ehkä myös uusi ihastus. Kaiken tämän Keiko haluaa tietenkin kokea yhdessä parhaiden ystäviensä Audrey'n ja Jennan kanssa.

Kesäloman lähestyessä loppuaan Keiko kuitenkin huomaa, etteivät kolmikön välit ole ennallaan. Audrey ja Jenna ajautuvat erimielisyyksiin, eikä Keiko haluaisi valita kummankaan puolta. Saako Keiko selvitettyä ristiriidat, vai onko hänen aika kuunnella omaa sydäntään?

www.wsoy.fi

N84.2

ISBN 978-9510-45167-0